

Áldozó Krisztián

Szentreggel

Birsalmaillatú, homályos nappali.
 A padlón lustán heverő bárányszőnyeg-
 darabok, apu fát hord a garázsból,
 Jézuska kilép a takarásból,
 Anyu puncsot kínál neki.
 Puncsillatú homályos nappali,
 a tévében rénszarvas anekdotázik
 S a greenpeace szerint a zöld nem is örök.
 Hallgatom, miközben izzókat búvölök.
 Égett-illatú, füstös nappali.
 Apu fülön csíp, s faggat, hogy kisült-e,
 Anyu repedést keres egy kis kalácson,
 Jézuska kéri apát, hogy ne bántson,
 Apu tölt, és megnyugszik lassan.
 Pálinka illatú, túl meleg nappali.
 Nagyiék behozták magukkal a Nérót,
 Fel-alá kergeti a kertben Jézust,
 Anyu ideges, odaég a sült hús,
 Mami a hitről kezd pátosszal vallani.
 Vizsla és olaj illatú túl éles nappali.
 Szánkózni indulunk Jézussal ketten,
 anyuék otthon fát díszítenek.
 Hóembert csinálunk, hóangyalt, ilyenek,
 próbálgatunk hóistent is, de nem tapad.
 Két öreg a szürkületben fenyőágakat rakod.
 Gyanta illatú, ködös, alig nappali.

Peremke rulett

(részlet)

III.

Csimbókos fekete haja volt, barna bőre,
 rovátkált arca és mély ellentmondásai.
 Cigány volt, nem nő, ember, akinek voltak mellei.
 Túsarkút hordott és szaggatott sötét bőrkabátot.
 A férjét - mondják csempészett-, lelőtték még 98-ban.
 Nem maradt utána más, csak egy kamu rolex, meg
 pár üveg Krasznaja Moszkva.
 Ezzel fújta be magát folyton az ember, akinek voltak mellei.
 Harminchét volt, ötszáz as lappal kezdett gyümölcspókeren,
 aztán följebb ment, fél óra alatt kihozta nullszaldósra az estét.
 Bátorodott és erőszakos lett az állkapcsa.
 Utána jöttek a cigi-tétes szintre hozó ultik, a rendes póker,
 A totó, a kaparós, meg az összes kommersz ipari.
 Ha vesztett mindig ordított, leköpdöste a falat,

S pénzért csókolgatta a sarokban ülő asztalost.
A rulettet megvetette, ahhoz nem értett,
Az a „vén faszok”- játéka volt.
Biztos voltam benne, hogy kurtizán,
legfőképp azért, mert gőzöm sem volt róla, hogy mi az.

Mátay Kata

Pincében volt az ágyunk

Hozzám akartál érni ma éjszaka.
Többen sétáltunk hazafelé, és te
nem álltál szóba velem. Zene
nem hallgat zenét, mint ahogy a
körte sem harap körtébe, ilyesmit
gondolhattál. Esett a hó, köszöntőt
mondtak a fák, a kapu alatt megmutattad,
hogy a névtelen csöngő a tiéd.
Olyan voltál, mint egy kisgyerek,
rémülten túrted a csókom.
Olyan voltál, mint egy kiskutya,
nem haraptál. A vágy pórázán rángat
minket a hajnal, az utca felőli ablak
sietve beengedi a fényt.

Először a csontok

Először a csontok, minden fényképen
a csontok tűnnek fel először –
jobban kiállnak, talán, hogy hazataláljanak
a madarak, vagy, hogy amikor a követ
elhajítja, a könyéknél megálljunk gondolkozni.

Ahogy a váll körül megfeszülnek az izmok,
látható lesz a lajstrom: hány pofon állt már itt meg.
Az arc és az alkar szinte egyforma, kemény, sima.
A kő nem oda ér, ahova szánta, hallgatás lesz
a víz fölött, a madarak átrepülnek a déli partra.

Emlék hajvágásról

Azóta is őrzöm azt az ollót.
A fém nem bizonyít semmit,
legfeljebb egy apró karcolás
emlékeztet a küzdelemre.
Néha jobban szeretnék
egy pisztolyt, néha egyáltalán
semmi nem kell, ilyenkor
elburjánzik a kert, és nem kérdezed,
miért nincs rajtam ruha.